

“De ergste

Godelieve Thollebeek (59)

■ Hoofdmedewerker bij het agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen ■ Getrouwd met Etienne, 1 zoon Koen (35) ■ Geboren in Ninove (Oost-Vlaanderen) ■ Woont in Galmaarden (Vlaams-Brabant) ■ Hoger middelbaar onderwijs, richting Wetenschappelijke B ■ Over zichzelf: “Ik ben iemand die graag een beetje zekerheid heeft.” ■ Over An: “Ze is zo open.”

An Vrancken (43)

■ Administrateur-generaal van het agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen ■ Getrouwd met Patrick, twee dochters Cato (5) en Sofie (4) en twee ‘zorg’(stief)dochters Lien (16) en Lies (15) ■ Geboren in Kortesseem (Limburg) ■ Woont in Erps-Kwerps (Vlaams-Brabant) ■ Licentiaat in de Rechten ■ Over zichzelf: “Ik ben zeker geen zacht type, maar ik heb wel geleerd minder hard te zijn en meer geduld te hebben.” ■ Over Godelieve: “Ik heb altijd het gevoel dat ze goed in haar vel zit.”

stress ooit?

De kinderen op tijd van school halen”

“Ze communiceert duidelijk en vindt er geen doekjes om. Dat waren we hier niet gewoon, maar het wordt wel geapprecieerd”, zegt Godelieve Thollebeek, hoofdmedewerker bij het agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen over haar nieuwe administrateur-generaal An Vrancken. Ze kennen elkaar al jaren, van toen An nog bij de grootste vrouwenorganisatie van het land, KVLV, werkte. Samen hebben ze vele subsidiedossiers van KVLV afgehandeld. “Het was de grootste organisatie waaraan we subsidies gaven, en zeker degene die ons het meeste werk bezorgde”, lacht Godelieve. Sinds 1 maart zijn ze collega's en leidt An een 'agentschap in de luwte' dat jaarlijks zo'n 1600 sociaal-culturele organisaties en personen financieel ondersteunt. Een openhartig gesprek over enthousiast beginnen en rustig uitbollen. En over gelukkig zijn, zowel thuis als op het werk.

Frank Willems & Maarten De Gendt

“De titel 'administrateur-generaal' past me niet. En leidend ambtenaar ook niet helemaal. Ik leid wel, maar technisch gezien ben ik geen ambtenaar omdat ik een contractueel met een mandaat ben. Als dat afloopt en er geen nieuwe job is voor mij, krijg ik mijn opzegging”, zegt An Vrancken. Ze noemt zich liever een organisator, een facilitator, een manager. Maar eigenlijk was ze het liefst 'meester' geweest.

AN: “Sinds mijn 15de droomde ik ervan advocaat te worden. Waar ik dat vandaan haalde? In ieder geval niet van mijn ouders die allebei in het onderwijs staan. Ik had ook geen roeping om grote strafdossiers of moordzaken aan te pakken. Ik wilde een rustige plattelandspraktijk die ik kon combineren met een gezin. Maar tussen de tweede en derde licentie van mijn studies Rechten werd ik ziek.”

Ernstig ziek?

AN: “Ik bleek de ziekte van Crohn (*ontstekingsziekte van het darmkanaal, red.*) te hebben. De professor bij wie ik in behandeling was, zei: 'Zolang niet duidelijk is in welke richting uw gezondheid gaat evolueren, begint u beter niet als zelfstandige. En al helemaal niet als advocaat-stagiair. Want dat brengt de eerste drie jaar gegarandeerd stress en armoede met zich mee.' Dat kwam voor mij toen erg hard aan. Ik heb mijn diploma behaald, maar heb toen bewust gekozen voor een job bij KVLV. Ik hoop dat het niet denigrerend overkomt, maar op de studiedienst zou de druk wel meevallen, en kon ik toch mijn geld waard zijn, dacht ik. Mijn directeur had echter onmiddellijk door dat het niet in mij zat om ergens rustig te blijven zitten. Elke drie jaar gaf zij mij een nieuwe job zodat ik kon groeien.”

“**Mij maakt het niet uit dat telewerkers thuis tussendoor een wasmachine insteken of naar de bakker gaan”**

An

Bent u nu helemaal genezen?

AN: “Het is nu zo'n tien jaar geleden dat ik er nog last van heb gehad. Al heb je nooit de zekerheid dat het niet meer terugkomt. Maar ik zit niet zo in elkaar dat ik daarop ga zitten wachten. Anders had ik ook nooit de stap gezet om aan deze job te beginnen.”

Was u het beu bij KVLV?

AN: “Ik heb er in 17 jaar tijd vier of vijf verschillende functies gehad en alles werd voorstelbaar. Bovendien ben ik na jaren de vrolijke vrijgezel uithangen en hard werken op mijn 36ste toch gevallen voor de juiste man. Toen ik op mijn 37ste en 39ste kindjes kreeg, besloot ik een beetje tijd voor mezelf te nemen. Ik ben halftijds beginnen te werken. Maar zelfs in een vrouwenorganisatie heeft dat consequenties, en na een tijdje had ik het gevoel dat ik niet meer 'op de eerste rij' zat in KVLV. Daarom besliste ik deel te nemen aan de selecties voor topambtenaren in 2006. Ik kwam er als beste uit voor deze functie, maar het heeft nog anderhalf jaar geduurd voor ik aan de slag kon gaan. Ik ben pas op 1 februari 2008 benoemd.”

Waarom blijft zo'n benoeming anderhalf jaar liggen?

AN: “Ik denk dat het politiek moeilijk lag. Kleur speelt zeker op dat niveau nog mee. En het hielp vast ook niet dat ik ooit in het blad van KVLV een artikeltje had geschreven over minister Anciaux met als titel 'Bertje huilt, Bertje lacht'. Bovendien was mijn voorganger nog maar enkele maanden van zijn pensioen verwijderd en mocht hij de rit uitdoen.”

Hebt u een politieke kleur?

AN: “Wie niet? En als je er geen hebt, dan geven ze je er wel een. Als je van KVLV komt, gaan ze nooit zeggen dat je een rooie bent. Zelfs niet met ros haar. Ik ben bovendien nog ooit adviseur geweest op het kabinet van minister Weckx (*toen CVR, red.*). Ik heb er ook geen

“**Het triestigste dat je kunt meemaken is op je werk komen en aan de deur moeten wachten omdat er geen plaats is**”

An

probleem mee dat kleur meespeelt bij topbenoeringen omdat je toch een afspiegeling van de maatschappij nodig hebt. Op voorwaarde natuurlijk dat eerst de kwaliteit wordt getest. Op andere niveaus mag kleur er echter niet toe doen.”

GODELIEVE: “Vroeger speelde dat wel. Ik was als opsteller benoemd en er kwam een functie van onderbureaucheef vrij. De toenmalige personeelsdirecteur zei tegen mij: ‘Godelieve, ik zou graag die functie aan u geven, maar dan moet u zich aansluiten bij een vakbond.’ Van thuis uit was ik katholiek opgevoed, dus was de keuze snel gemaakt. Ik vond het wel raar dat ik kleur moest bekennen om promotie te krijgen.”

Waarom bent u in 1968 bij de overheid gaan werken?

GODELIEVE: “Mijn moeder was huisvrouw en mijn vader werkte op de administratie van een zuivelcoöperatieve. Daar kon ik ook naartoe. Niet ver van huis en dus heel gemakkelijk. Maar ik zag het niet zitten om daar te werken. Ik wilde iets avontuurlijkers.”

Wilde u niet verder studeren?

GODELIEVE: “Jawel, sociaal assistente of iets in die aard. Maar mijn zus was ook op haar achttiende moeten stoppen met studeren. En in die tijd had een gezin met maar één inkomen geen luxe, hé. Ik zeg dat eerlijk. Dus moest ik geld gaan verdienen. Toen ben ik begonnen op het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur.”

Hoeveel verdiende u toen?

GODELIEVE: “Ik denk dat het ongeveer 6000 frank netto was, niet zoveel minder als wat je in een bank verdiende, maar heel wat meer dan wat je als arbeidster kreeg. Nu heb ik iets van een 1500 euro netto en ik ben daar heel tevreden mee. Zeker omdat ik voor dat bedrag maar halftijds hoeft te werken.”

En de administrateur-generaal?

AN: “Ik heb er geen probleem mee dat mensen weten hoeveel ik verdien, als ze tegelijkertijd ook zien wat ik ervoor moet doen en wat ik ervoor opgeef. Ik ben nog nooit zo veel uren bezig geweest met mijn werk, ook als ik niet op mijn werkplek ben. In principe ben ik altijd bereikbaar. Misschien niet dag en nacht, maar toch zeker 16 uur per dag. Mijn eigen tijd, mijn werktijd en mijn vrije tijd zijn niet meer afgelijnd. Bovendien draag ik de verantwoordelijkheid voor ongeveer 100 mensen. Als je dat allemaal mee in ogenschouw neemt, heb ik een vrij normaal loon, dat bruto rond de 8000 euro zit. Daar hou ik netto 3800 euro van over. Plus een auto en een blackberry. Dat is meer dan ik als fulltimer bij KVLV had en je lijdt er zeker geen honger mee. Maar het is ook niet om te zeggen: ‘Ik ben er, zet de vensters en de deuren

“**Ik heb mijn dossiers vaak in mijn hoofd mee naar huis genomen. Nu niet meer**”

Godelieve

maar open.’ Zeker niet met vier kinderen.”

GODELIEVE: “Ik vind dat niet overdreven veel. Weinig is het natuurlijk ook niet, maar het is toch geen wedde waarvan je zegt: ‘Amai’.”

Hebt u als ambtenaar in uw omgeving vaak te kampen gehad met vooroordelen of grapjes over ambtenaren?

GODELIEVE: “Vroeger vond ik dat er veel commentaar volgde als je zei dat je ambtenaar was. Meestal durfde ik dat zelfs niet te zeggen. Ambtenaar zijn heeft een hele tijd een slechte naam gehad. Maar ik vind dat het de laatste tijd gebeterd is. Sinds we ‘Vlaamse Gemeenschap’ geworden zijn, eigenlijk. Al was het maar omdat ‘werken bij de Vlaamse overheid’ beter klinkt dan ‘werken bij de staat’.”

U bent 40 jaar ambtenaar. Hoe voelt het om dat al zolang te zijn?

GODELIEVE: “Voelt ambtenaar zijn anders aan dan iemand anders zijn?”

AN: “Godelieve is veel meer ambtenaar dan ik.”

Wat is dat ‘meer ambtenaar zijn’?

AN: “Ik ben daar voor een stuk jaloers op. Ambtenaren hebben een zekere gelatenheid en rust over zich: ‘Als het vandaag niet komt, dan is daar een goede reden voor en zal het morgen wel komen. En laat de anderen maar nieuwe ideeën hebben en nieuwe dingen uitvinden. Ik hoor het wel als het zover is en ondertussen doe ik wel rustig verder.’ Terwijl ik veel minder geduld heb: ‘Dat loopt hier niet, hé mannen. Laten we dat meteen veranderen!’”

GODELIEVE: “Ja, maar jij hebt daar ook meer over te zeggen omdat je op een hoger niveau zit. Als ik zit te wachten op een nota van de minister, kan ik daar moeilijk iets over gaan zeggen. Ik denk dan wel: ‘Allez, de mensen wachten op die beslissing om te weten of ze hun centjes gaan krijgen. Maar ik kan er toch niets aan veranderen.’”

Ligt u wakker van uw werk?

GODELIEVE: “Vroeger wel. Ik heb mijn dossiers vaak in mijn hoofd mee naar huis genomen. Nu niet meer.”

Moet er hier hard gewerkt worden?

GODELIEVE: “Ik denk dat we vroeger met meer mensen waren. Als er nu personeelsleden vervangen moeten worden, duurt dat veel langer. De laatste maanden is het precies weer even gebeterd, maar tot voor kort gingen veel mensen met pensioen en kwam er nooit iemand in hun plaats.”

AN: “Ik denk dat er vroeger meer mensen waren die minder deden. Voor zover ik het nu kan inschatten, hè. De overheid als sociale tewerksteller, dat begint er toch uit te gaan. We proberen voor iedereen een nuttige taak te vinden. Het is niet goed om een oogje dicht te knijpen ‘zolang ze de anderen maar niet *ambeteren*’.”

GODELIEVE: “Ik heb zo’n collega gekend. Die alleen in een bureautje niks zat te doen. Dat is toch wel triestig.”

U gaat volgend jaar met pensioen. Kijkt u daar naar uit?

GODELIEVE: “Voor een stuk wel ja. De druk van ’s morgens op te staan, altijd op tijd te moeten zijn, de trein te nemen, met de fiets naar het station te rijden ook als het slecht weer is ... Daar zie ik tegenwoordig tegenop. Let op: ik zie niet op tegen mijn werk zelf, want dat doe ik graag.”

AN: “Je *copain* is ook net met pensioen gegaan. Als die hier nog was, zou je niet zo uitkijken naar je pensioen.”

GODELIEVE: “Dat is waar. Vroeger trok ik ’s middags samen met mijn collega Eliane voor een uurtje de stad in. Wij hebben 23 jaar samengewerkt, meestal samen in een bureau. Dat mis ik nu wel.”

Was het ingewikkeld uw werk en gezin te combineren?

GODELIEVE: “Ja, vroeger waren de uren niet zo flexibel. Daarom moest mijn jongen erg vroeg uit zijn bed. Toen hij vier jaar oud was, moest hij al om kwart na zes opstaan! Ik bracht hem naar mijn moeder en zij bracht hem naar de school. En wij namen de trein om zeven uur. Daar heb ik wel dikwijls schuldgevoelens over gehad en ik vraag me vaak af of het daarom is dat hij nu zo veel slaapt. Om zijn schade van toen in te halen, denk ik wel eens.”

AN: “Ik vind het doorgaans niet ingewikkeld. ’s Morgens breng ik de kinderen naar school en ’s avonds probeer ik ervoor te zorgen dat ik om zes uur thuis ben. Dan eten we nog samen, steek ik ze zelf in bed en lees ik een verhaaltje voor. En als ze om half acht slapen, kan ik opnieuw verder werken. Ik heb ook een hulp in huis en een ‘nieuwe man’ die mee kookt, wast en plast. Sinds 1 september heeft hij bovendien - op zijn 50ste - ouderschapsverlof genomen en is hij twee halve dagen in de week vrij. Dat gaat allemaal goed. Tot er zich iets onverwachts voordoet, natuurlijk. Als een van de kinderen bijvoorbeeld ziek is, heb je niet alleen voor- of naschoolse opvang nodig, maar ook dagopvang. En dat is echte ellende.”

“Ik vond het raar dat ik kleur moest bekennen om promotie te krijgen”

Godelieve

Bent u flexibeler voor collega's met kinderen omdat u er zelf ook hebt?

AN: “Ik heb verschillende dingen meegemaakt die behoorlijk stresserend zijn, maar op tijd aan de opvang of de schoolpoort staan voor je kinderen, is het meest stresserende gevoel dat ik ooit gehad heb en dat ik niemand wil aandoen. Dus ja, ik heb zeer veel begrip voor collega's met kinderen die in dezelfde situatie zitten.”

Kunnen de collega's hier ook telewerken?

AN: “Ik weet dat er mensen zijn die er anders over denken, maar volgens mij werkt dat heel goed. Als je van de reflex van een controlefreak kunt loskomen, denk ik dat het voor beide partijen alleen maar voordelen heeft. Er moet wel een minimale aanwezigheid zijn op de werkvloer. Daarom is structureel telewerken hier beperkt tot een vaste dag in de week. Daarnaast wordt er veel occasioneel thuis gewerkt. Ik merk trouwens dat ik meer werk verzet op dagen dat ik thuis werk. Je begint vroeger, je werkt langer. En mij maakt het niet uit dat ze tussenin een wasmachine insteken of naar de bakker gaan.”

U hebt geen schrik dat de productiviteit van thuiswerkers daalt?

AN: “De mensen die willen profiteren, doen dat ook onder je neus op kantoor. En degenen die werken, doen dat thuis ook. We zitten hier met veel jonge mensen en ook veel vrouwen. Waarom zouden die nu vier vijfde moeten gaan werken omdat ze geen oplossing hebben om hun kinderen van school te halen?”

U doet hier ook aan 'anders werken', maar niet heel consequent klaarblijkelijk. Iedereen heeft hier nog zijn eigen werkplek. Dat is toch niet de bedoeling?

AN: “Ik heb het zo geërfd, maar vind het goed dat iedereen zijn plaats heeft. Mensen die voltijds werken, zitten soms meer uren achter hun bureau dan dat ze thuis bij hun partner doorbrengen. Laat die dan alstublieft een beetje thuis zijn op hun bureau en naast een collega zitten tegen wie ze iets kunnen zeggen. Je laat hen toch niet, puur voor een concept, elke dag tegenover iemand anders zitten?”

GODELIEVE: “Ik zou niet graag in dat systeem zitten. In het Ellipsgebouw is het ook zo, hè. Aankomen en een plekje zoeken.”

AN: “Als er al plaats is! Ik heb al collega's horen vertellen dat ze soms moeten wachten tot 10 uur, als de eerste lichting naar vergaderingen vertrekt, voor ze zelf een plaatsje hebben. Dat is toch triestig: op je werk komen en aan de deur moeten wachten omdat er geen plaats is.”

Ten slotte, wat wenst u An toe?

GODELIEVE: “Dat ze een goede carrière mag maken en dat ze mag proberen om al haar personeelsleden *content* te stellen.”

Wat wenst u Godelieve toe?

AN: “Dat ze zo *content* blijft als nu.”

Bedankt.